

U někoho to arci překročí míru. Víím, že holky z redakce jsou schopny mluvit o novém fritáku se zápalém, jaký by slušel objevu moderního českého literárního díla srovnatelného s *Faustem*. Pokud je to tak zlé, pomohlo by možná předstírat chudobu. Zkus se tvářit jako bitý nuzák (tak krásně o tom píšeš) a říct sklesle: „Evičko, lhal jsem ti. Nebyl jsem včera na dobročinném bazaru, byl jsem v kasinu. Jsme žebráci. Nekupuj na večer párky. Chléb s hořčicí postačí.“

Chacha! Je-li tvá žena energická, což asi je, staneš se obětí násilného činu, ale uvaž, jak radostně ti půjde koupit přepychovou rakev.

Už musím končit. Píšu v práci, do mého redakčního velínu je přes sklo vidět a děvčata si myslí, že píšu článek o našem fungování v NATO. Takže jdu na to. Děkuji ti, že ses mi ozval, děkuji ti za ochotu obírat se mými problémy, jen tě prosím, buď o něco milosrdnější!

S mnoha pozdravy
Tereza

Terezo,

26. 3.

jedno ti mám za zlé: že ses mě pokoušela utěšovat jako nepokojné prasátko, kterému řezník tiše šeptá, aby hezky nehnutě stálo, a pak ho praští palicí do hlavy. Za svého mládí jsem tuhle scénku vídával často. Tušíš vůbec, nač narážím?

Máš dobrou vůli namluvit mi, že konzumní posedlost mé ženy Evy je cosi dětinsky roztomilého a ne-

vinného. A já ti musím právě dnes povědět, že jsi znehodnotila celý ten váš ženský rod, protože přisuzuješ ženám právo být dítětem, jinak řečeno dovoluješ jim, aby byly infantilní.

Ovšem aby bylo jasno, my psychiatři jsme první, kdo radí lidem ke shovívavosti. Kdyby si manželka koupila občas nějakou cetku do uší, třeba i zlatou, božechraň, neřeknu ani slovo a budu se s ní radovat. A věř, že to je maximum, kterého v manželství dokážeš dosáhnout – mít radost z něčeho, z čeho má radost i ten druhý. Je to vlastně dokonalý emoční soulad. Já mám radost z toho, že ona má radost, a ona má radost, když já mám z něčeho radost. Co bys chtěla víc? Ten tvůj Věran měl radost z tvých buchet či z čeho a ty jsi měla radost, že on má radost. Lidé spoutaní k sobě v manželství si neuvědomují, že takový emoční souzvuk je dokonce něco víc než sama manželská láska, ovšem o tom teď mluvit nebudu.

S mou Evičkou je tomu jinak. Tento týden jsem sledoval pozorně její požadavky. Sdělila mi, že potřebuje nové boty, a vypočetla mi takové, jaké u žen bytostně nesnáším. Jistě je znáš (a možná i nosíš), mají podpatek velikosti koňského kopyta, a díky této konstrukci plní chirurgická oddělení všech nemocnic, protože noha se na nich snadno zvrtně a botu nahradí sádra. Sleduj mě dál. Eva tyto boty vždy odsuzovala, a najednou je chce. Proč si myslíš, že je chce? Uhádla jsi. Její kamarádka Vlasta si je koupila. Ona najednou změnila vkus, své estetické nazírání díky ženské, kterou po pravdě řečeno nesnáším. Ovšem pozor. Změnit názor na krásu, myslím změnit názor, co

je a co není krásné, je svým způsobem správné, kam bychom přišli, kdybychom s sebou nosili vkus raného dětství. Ale (ježíšmarjá, mně docházejí slova) já jsem prostě naštvanej – ne naštvaný – já vlastně neumím sdělit, že považuju za podraz, když změní jeden z našich nepříliš mnoha shodných názorů kvůli někomu strašně primitivnímu, kdybys ji znala, myslím tu Vlastu, už to jméno... Dost.

Eva si totiž vzala z naší společné kasy dva a půl tisíce a ty strašný, nikoli strašné, boty si koupila a teď spolu nemluvíme. Nejen proto, že mi boty připomínají opravdu koňské kopyto, ale moje ženuška dodala větičku, že bych prý jí nejráději nikdy nic nekoupil, a navíc si vzala peníze, aniž bych souhlasil. Já nevím, jestli tě to zajímá, ale žijí-li manželé v rovnoprávném duchu, pak si jeden smí vzít peníze, jen když i druhý souhlasí, a na to mi najednou moje žena namítne, že moje profesionální frky nemíní poslouchat. To je další kapka benzínu do ohně, protože vím, že tak to chodí v každé rodině, že se manželé na něčem dohodnou a pak ten drzejší, neukázněný dohodu poruší a ten slušný pitomec, aby byl doma klid, mlčí. Koneckonců on si zdánlivě správně sečte, že manželka by si boty stejně koupila, a navíc by mu z domova udělala pekálíčko, což moje Evička umí. Já to jen necítím, přímo slyším, jak si v duchu říká, jak mi osladí, že jsem jí boty nepochválil a navíc nechtěl, aby si je koupila. A já zase vím, že se jí nehodí, když spolu nemluvíme, protože by se mnou ráda „dohodla“, že na víkend k nám přijede její teta.

Terezo, a to všechno tři roky po svatbě v rodině manželského poradce a psychiatra!